

Vu Lan Nhớ Mẹ

Đông Lan

Chủ nhật đi lên chùa thắp nhang cho Mẹ, Cha, nôi ngậm ngùi vương mãi suốt tháng bảy nguyệt lịch. Trời đất cũng chuyển mùa, niềm thu cảm càng khiến lòng da diết. Cha mất từ 1979, khi tôi còn ở quê nhà, ba mươi bảy năm xưa. Lo tang lễ giữa lúc chẳng có hai người anh ở nhà, anh lớn trong trại tù CS, anh thứ hai phải sống tha hương, nuốt nước mắt tủi cực vào lòng...

Năm người con với đàn cháu chắt, vừa tiễn Mẹ ra đi, tuổi 99, cuối năm qua. Hồi xưa, Mẹ hay đi chùa, có pháp danh, ăn chay niệm Phật. Nên bây giờ lên chùa thắp nhang cho Mẹ, lạy Phật tâm linh... Tôi và cô em đến buổi chiều, chùa đã vắng thưa người, có lẽ buổi lễ ban trưa có bông hồng bông trắng cho người cài áo đã kết thúc. Tôi khấn với Mẹ ở trong lòng: Mẹ ơi! Khi xưa, con ít có dịp theo Mẹ đi chùa, chẳng mấy dịp Vu Lan có cài hoa đỏ, nay có cài hoa trắng thì càng không ý nghĩa. Hoa Tình Yêu của Mẹ đang trong tâm hồn con đây, không mất còn, không sắc màu, Mẹ nhỉ. Về nhà, thắp lên bàn thờ nén nhang, nhìn di ảnh Cha, nhớ những lời Cha dạy bảo lúc sinh thời. Cha có đường lối giáo dục của một nhà nho. Có lần Cha phân tích khi thấy Mẹ cúng rằm, mong một trên bàn thờ gia tiên: Đạo thờ cúng tổ tiên đâu có phải ngày này. Cha đã từng quyên góp tiền xây chùa, làm nhiều việc nghĩa với tâm vô cầu. Cha nói đề sáng tỏ cái đạo truyền thống của dân tộc thôi. Nhưng Mẹ cũng vẫn cứ theo đường lối của mình, Cha cũng chấp nhận. Có lẽ cũng là điều bình thường trong xã hội Việt Nam. Khi Mẹ mất, ba chị em chúng tôi ăn chay một trăm ngày hồi hướng công đức về Mẹ, theo niềm tin Phật Giáo. Nhà tôi treo tấm tranh Đức Phật Thích Ca tọa thiền dưới gốc cây bồ đề ngay trên tường chỗ vừa bước vào, trang trọng. Nhưng có lẽ tôi có duyên với nguồn Đạo Việt tâm linh, và đó là nguyên do tôi say mê Triết Việt của Thầy Kim Định..

Cô em út trong dịp qua chơi tháng trước, chợt hỏi tôi Chị có nhớ Mợ không. Tôi nói cách đây mấy hôm, có mở ngăn kéo tủ, trong còn cả cái kính đọc sách, rồi mấy cái kẹp tóc nửa, còn mùi hương xông ra, ngửi thấy rõ ràng... Đạo này có người quen đến dạy đàn tranh, ngày trước bận nhiều, cứ ước mong có dịp đàn bài Lòng Mẹ của Y Vân cho Mẹ nghe. Đang nắn nốt những nốt nhạc đầu, chợt nhớ ra hôm ấy đúng là ngày rằm tháng bảy, Vu Lan Báo Hiếu, từng cung bậc cảm xúc vỡ sóng ghen ngào...Mẹ ơi!

Ngày còn bé Mẹ là Bà Tiên hiền dịu của đời. Càng lớn thêm, tôi càng thấm sâu những ân đức của Mẹ. Bà Mẹ nào cũng là Bà Tiên, nhưng thêm vào Tình Mẹ thiêng liêng, đức hiền hậu phi thường của Mẹ đã khiến đời năm anh em chúng tôi được hưởng trọn vẹn an lành. Cha tôi rất nghiêm khắc, nóng tính, nếu thiếu vàng trắng dịu hiền của Từ Mẫu đời các con thiếu thốn biết bao. Đời dập vùi sóng gió vô minh, Tâm đơn sơ của Mẹ khơi nguồn Trí Tuệ. Con đọc bao trang sách, nào thấy bến bờ.

Có lẽ Cha giáo dục chúng tôi theo lý tưởng của một người có hoài bão cao đẹp. Cha ôm ru đứa cháu nội nhỏ nhất đi lại trong nhà, giữa lúc sau 75, hai người con trai vắng nhà, nhà chỉ còn người già, phụ nữ, con gái và các cháu bé, Cha ngân nga...Anh hùng lưu huyết bất lưu lệ. Có hôm tôi thấy Cha hát ru cháu những lời nhạc hùng Vệ quốc quân một lòng ra đi, nào có sá chi đâu ngày trở về...Ra đi ra đi bảo tồn sông núi, ra đi ra đi thà chết chớ lui!...

Âm nhạc như vượt qua lằn ranh nào – Mũi tên tự ngã của người chiến sĩ khi thoát khỏi cung tên, trực chỉ tâm linh vũ trụ! Khi trước, còn đông đủ, Cha cứ thường xuyên dạy dỗ, học để làm người. Cha nói nhiều, dạy nhiều lắm. Những lời của Cha, từ trong kinh sách, từ trong tâm huyết. Lúc nhỏ có khi nghe mà không hiểu sâu, chưa biết tri ân. Nhưng sau này, mới thấm cảm những điều Cha dạy. Có điều tôi hơi ngạc nhiên khi nhớ Cha rất ít dạy chúng tôi những điều thực tế, vụ lợi. Sau này ra đời thấy hình như các con khá thiệt thòi. Khi học sách Mạnh Tử, đến chỗ Mạnh Tử trả lời Lương Huệ Vương, khi từ chối bàn về cái Lợi, mà chỉ nói đến chữ Nghĩa mà thôi - Yêu Cha biết bao nhiêu!

Cha là người đưa đò vớt vớt chở chúng con đến bờ, vội vã trở lại dòng tâm linh miên viễn, chúng con chưa có dịp báo hiếu. Giòng sông đời sóng nước mông mênh, người lái đò đưa con thuyền qua giông bão không bao giờ còn trở lại.

Mùa Vu Lan, chỉ biết tìm trong tâm tưởng, Bố ơi!

Và Mẹ ơi! Mãi mãi vàng trắng dịu hiền, phủ sóng ngậm ngùi, thương nhớ thiết tha trong lòng con suốt những thời gian - Không chỉ mùa Vu Lan Nhớ Mẹ.

Đông Lan

Mùa Vu Lan 2016